

lende behovsanalyse. Det er også korrekt, at nogen af os for nogle år siden mediepolitisk var lidt langt ude i troen på, hvad statsregulering kan klare. - Men det er faktisk en helt andet historie. På samme måde som det er en anden historie, at Edvardsen og Qvortrup stadig skylder os en forklaring på, hvad der er nyt i deres "sociale eksperiment" i forhold til den bedste praksis inden for samfundsvidenskabene, hvorfor det er nødvendigt med de voldsomme armsving i Massekultur & Medier, nr. 6 for at plædere for noget videnskabeligt set så elementært som nødvendigheden af "sociale eksperimenter", og hvad de konkret forestiller sig skal indgå i sociale eksperimenter med informationsteknologien.

REPLIK

Af Åge Edvardsen og Lars Qvortrup

Preben Sepstrup blev i vores artikel om telematikken i Massekultur & Medier nr. 6 brugt som ét ud af flere eksempler på en argumentationsfigur, som vi fandt - og fortsat finder - kritisabel. Det fremgår med al ønskelig tydelighed, at PS har læst vores artikel, som om den i hovedsagen handlede om ham - hvad den ikke gør. Og det fremgår med endnu større tydelighed, at PS ikke bryder sig om vores - iflg. intentionen: konstruktive - kritik.

Som det fremgår andetsteds har PS i forhold til kritik øjensynlig to former for reaktion: Kritikken er løgnagtig. Og kritikens kilder er idioter. Således også i vores tilfælde.

Hvad angår kritikkens indhold forholder PS sig ikke til dens udsagn, men påstår alene at den er løgnagtig. Hvorfor skulle den angiveligt være løgnagtig?

1. Fordi vi citerer (i øvrigt fem gange) fra PS's bog Om reklame. Det er iflg. PS uhæderligt af os, angiveligt fordi bogen er en undervisnings- og debatbog.
2. Fordi vi citerer (i ét tilfælde) fra en artikel af PS fra tidsskriftet Bidrag 9/10, 1979. Det er muligt, at PS mener at have forladt sine fem år gamle standpunkter. Men faktisk henviste vi - omend med det formål at understrege sammenhængen i PS's argumentationsfigur snarere end for at ville kunne imødegå indvendinger af den fremkomne type - sammesteds til en formulering i bogen Om reklame. Det fremgår hvis man læser fodnoterne til vores artikel.
3. Fordi vi ikke citerer fra en artikel fra magasinet Levende Billeder som PS har skrevet sammen med Morten Giersing og Frands Mortensen ...

Hvad angår PS's vurdering af kritikkens kilder, så hedder det, at vi er "uvidenskabelige" og "uhæderlige" personer, der fremsætter "uanstændigt vrøvl". Og en mening om vore motiver til at optræde således har PS minsandten også. Særligt hårdhuede sjæle kunne måske finde fornøjelse i at kortlægge de argumentatoriske karakteristika ved eller de psykiske reaktionsmønstre bag sådanne udsagn. Men man kan også nøjes med at konstatere, at påstande som de anførte og flere af samme skuffe hos PS træder i stedet for blot antydningen af en markering af, hvad PS egentlig

mener, når han tilsyneladende ikke mener det, som han i artiklen er kritiseret for.

Og netop heri ligger det virkelig beklagelige i kommentaren. Man kan nemlig kun give PS ret, når han skriver, at "vi kan kun drive hinanden frem ved hjælp af kritik". Men der er og bliver ikke megen fremdrift i en kritik, der alene fokuserer på en umisforståelig personlig fornærmelse over at blive kritiseret. Hermed risikerer man fra starten at miste perspektivet i en væsentlig og aktuelt presserende diskussion om formen for kritik og kritisk udvikling af telematikken. Hermed afslutter man en debat, før oplægget til den nåede at få et anstændigt svar.

ANMELDELSER

Asger Liebst: Tresserbilleder. København 1982, Borgen

Anmeldt af: Jan Mølgaard, seniorstipendiat på Nordisk Institut, Aarhus Universitet

Asger Liebst har begået en lille bog, som hedder "Tresserbilleder". Dens målgruppe er elever i gymnasiets ældste klasser, i HF og i seminarierne. Og dens intention er dels at give en beskrivelse af en bestemt periode af Danmarks historie, således som den fortælles af billeder fortrinsvis i Kvindeligt Fagblad (Kvindeligt Arbejderforbunds medlemsblad) og Familiejournalen, dels at forhindre den tids (og nutidens vel også) billeder i, som det hedder, "at tage fusen på nutidens betragter".

Den behandlede periode strækker sig fra 1958 til 1968. Det er højkonjunktorens periode og krisens periode. En periode hvor konsumet steg og steg. En periode, hvor så mange brudte livsmønstre blev forladt. En periode hvor protesterne imod konformiteten og forbrugerismen nåede nye højder. Det er kort sagt en periode, hvor meget ændres, og Asger Liebsts tese er så, at de skred, som skete i virkeligheden, i reklamebillederne og i fagpressens billeder gøres ufarlige. At de grænsetruende tendenser indoptages som stiltræk, samtidigt med at alle reelt systemtruende potentialer demonteres. Den seksuelle frigørelse reduceres til et krydderi på reklamerne for tandpasta. Ligeberettigelsen reduceres til at være ornament på en fagforeningspolitik, som stadigvæk dyrker privilegierne.

Og det skal nok passe. Men opsigtsvækkende er det ikke. At socialdemokratiet (eller fagbevægelsen eller venstrefløjspartierne eller Det konservative Folkeparti) forsøger at omklamre de folkelige bevægelser eller strømninger og udnytte dem til